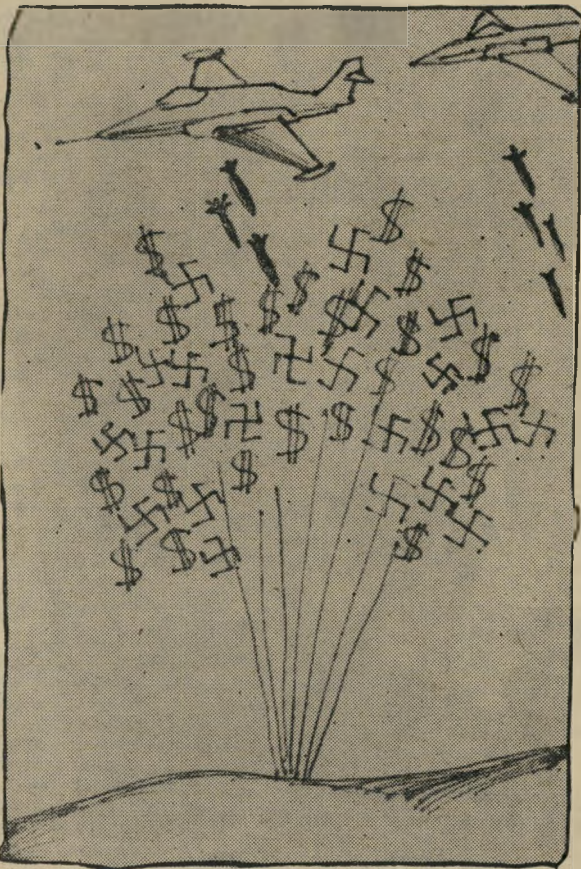

דו־פונט את אי־גה־פארבן

ועדת־החוק־הביטחון של הכנסת שלנו קיימה בשבוע שעבר דיון חשוב מאוד בעיסקות הנשק הנקשרות בימים אלה באיזור שלנו. עיסקה אחת, כזכור, היא העיסקה האמריקאית-סעודית, והעיסקה האחרת היא העיסקה הגרמנית-סעודית. חברי הוועדה המכובדים אמרו את שלהם, ומעניין מאוד לדעת מה אמרו. ח"כ יצחק רבין, שהוא מומחה ידוע לענייני אמריקאים, הסביר לחבריו שהמדיניות החדשה של מימשל רגן דוגלת בבלימת הסובייטים, ושהאמריקאים מבקשים לצרף את הסעודים למערך הבלימה החשוב. חברו של רבין ממפ"ם, ח"כ מאיר תלמי, הבחין בין שיקוליה, "המדיניות-איסטרטגיים" של ארצות-הברית, לבין מניעה של גרמניה, שהם, "כלכליים". ח"כ זלמן שובל, איש רפ"י, העלה רעיון גאוני: הוא הציע שממשלתנו תדרוש שהנשק שתמכור ארצות-הברית לא יימסר ישירות לסעודים, אלא יאופסן במחסנים אמריקאים על אדמת סעודיה. חברי-הכנסת מנחם סבידור והילל זיידל קראו להפעיל לחץ צבירי חזק על ממשלת גרמניה. בסופו של דבר החליטה הוועדה, "לפעול באופן חד-משמעי". גג עיסקת הנשק הגלמנית-סעודית.

מה שמסתתר מאחרי ההחלטה המפוכחת הזאת היא הנחה הסבירה, שעדיין אפשר לנגן בחוזקה על מיתרי השואה כדי למנוע את העיסקה הגרמנית, ואילו על האמריקאים הסיפור הזה לא יעבוד.

חברי ועדת־החוק־הביטחון שלנו הם אולי צעירים מכדי לזכור, אז אני הקטן אספר להם סיפור מהחיים.

הקונצרן הכימי הגדול והחשוב ביותר של גרמניה הנאצית היה זה שנקרא אי־גה־פארבן. הקונצרן הזה, יחד עם התעשייה הים הגרמנים האחרים, מימן את עלייתו של היטלר לשלטון. בעת המלחמה היה הפארבן ספק חומרי-הגפץ החשוב ביותר של מכונת המלחמה הנאצית, וכתוצר לוואי ייצר גם כמויות נאות של גז ממת, שבו נעשה שימוש נרחב בתאים המיוחדים לכך.

המקביל האמריקאי של פארבן היה בית דו־פונט, יצרן התחמושת האמריקאי הגדול ביותר, שהיה גם בעליו של חברת ג'נרל-מוטורס. והנה, מחקירות שניהלו ועדות הסינאט האמריקאי בשנים 1944 ו-1946 התבררו פרטים מאלפים על הקשר בין שני הקונצרנים הללו, האמריקאי והגרמני (גם חברה בריטית - איי־סי־איי - היתה קשורה לעסקים הללו). התברר, למשל, שדו־פונט האמריקאי עזר בחימושה של גרמניה הנאצית עוד לפני המלחמה, כשהוא מסתייע בשר-המסחר האמריקאי דאז, הרברט הובר, שלימים נבחר לכהונת נשיא ארצות-הברית.

אך הקשרים לא הסתיימו כשפרצה המלחמה. בדו"ח מס' 1 של ועדת הסינאט משנת 1944 נאמר, כי, "בין דו־פונט ואיגה-פארבן היה הסכם ג'נטלמני שלפיו הוצרך כל אחד משני הצדדים לתת לחברו זכות-קדימה על התליכי ייצור ומוצרים חדשים". הסכם זה נמשך גם בתקופת המלחמה, כאשר דו־פונט ופארבן המשיכו את שותפותם הריווחית בחברה ארגני טינית.

ב-1941 הכריזה חברת דו־פונט האמריקאית כי, "מו"מים יישארו תלויים ועומדים עד תום שעת החירום הבינלאומית הנוכחית", אך, "עם זאת מסכימים שני הצדדים לחזור ולהעביר את כל הפטנטים ושימושי הפטנטים בכל עת". כלומר: בעת המלחמה העבירו האמריקאים לרשות הגרמנים פטנטים שונים לייצור תחמושת - ואולי גם לייצור גזים.

דו־פונט לא יהיה בן-יחיד. מחקירות ועדת הסינאט האמריקאית התברר גם, שהסכמים דומים עם פארבן היו לחברת "סטאנדרד-אוייל" של מישפחת רוקפלר, וגם לחברת הנחושת האמריקאית, "אנקונדה" היו הסכמים עם חברות נאציות.

עם תום המלחמה, אין צורך לומר, חודשו במלואם הסכמי הקארטל בין דו־פונט ופארבן.

בימים ההם נטבחו עשרות מיליוני בני-אדם תוך שימוש בפטנטים אמריקאים, ובחומרי-הגפץ ובגזים גרמניים. אז נעשה הדבר ישירות. היום יש פטנט חדש. למה לגרמנים ולאמריקאים ללכלך תלויים? הם מוכרים נשק לנו ולסעודים, והגזעים הנחור-תים ייעשו את העבודה בעצמם.

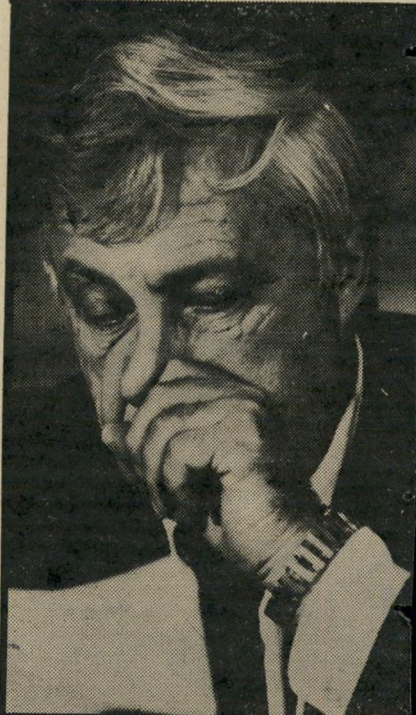
בכל לשון של בקשה אני מבקש מהאדונים רבין ותלמי שלא לספר לנו סיפורים על, "בלימת הסובייטים" ועל, "שיקולים מדיניים-איסטרטגיים". בלכתם אל רגן הזכירו לו את דו־פונט, סטנדרד-אוייל ונחושת אנקונדה.

אידיטיזם ב'

את אידיטיזם אתם זוכרים? אידיטיזם הוא שטות עם אידיאולוגיה. ה"שטות, למשל, היתה זו: מהו צמח שמתחיל באות ב"ת? - בגין. ואילו ה"אידיאולוגיה אומרת שלכל תקופה בתולדות הממשלה הזאת יש צורת תגובה ה"מותאימה לתקופה, וכך יוצא שלתקופה האידיוטיית הנוכחית מתאימה שיטת ה"אידיטיזם.

ובכן, היום מגיע אידיטיזם ב' העוֹר

השר שרון מפרר את הטיק

סק כולו בשר אריאל שרון; ואף הוא נועל בשיטת השאלה והתשובה. מה ההבדל בין בגין ושרון? שלבגין יש טיק הביטחון, ואילו לשרון יש טיק־הביטחון - טיק־הביטחון-טיק הביטחון. ומה בין אביר-חצירא ואריאל שרון? שלאביר-חצירא יש שני טיקים: הטיק הדתות והטיק פלילי, וגם לשרון יש שני טיקים: הטיק החקלאות וטיק־הביטחון. ומה ההבדל בין דיון ושרון? שאצל דיון טיק־הביטחון זה כבר עניין עתיק, ואילו אצל שרון זה עניין הטיק. ומה יקרה אם יפסיק שרון לדבר ליד האמת? הוא יהיה שר בלי טיק.

קופת שרצים

רומא, כשמינו את מושלי האיפריכות שלהם ואת מצביאי הליגיונות. וכך פעלה גם שיטת המינויים בחצרות הצארים של רוסיה והקיסרים לבית־האבסבורג.

אלא מה, בינתיים התפתחה העיתות נות המודרנית והתחילה לקלקל את ה"מישחק. כאשר יודע הציבור כולו על קר-פות השרצים התלויות להם, לממונים ל"שררה, מאחוריהם, עלולים הממנים ל"אבד את כוחם. ואם לא די בכך - גם קופות השרצים שלהם עצמם עלולות ל"היחשף לעין כל, שכן כל ממנה דהיום הוא ממונה דאמתול.

בזמנו היה נהוג שאין ממנין אדם ל"שררה אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו. הרבה הגיון היה בזה. הדוגמה הכי טובה באה מהתנ"ך שלנו. דויד נמשך למלך ישראל, ואחר-כך היה נתן יכול לבוא אליו בכל מיני תביעות נבואיות, תוך איזכור עדין של קופת־השרצים שתלתה לו לדויד מאחוריו. עליפי אותו הגיון פעלו קיסרי

שביתה! צריך להפסיק לכתוב!" נבחל החבר שלי ואמר: "תראה, אולי בכל זאת העיתון צודק, אני... אבל הבר־המפלגה היה בשלו: "לאבא שלי אין בית־חרושת", אמר וטרק את השפופרת.

חשב החבר שלי על כל העניין, והחליט שחבר־המפלגה צודק, והודיע לעורכיו ש"הוא בשביתת־כתובה.

לעומת זאת, למרבה הפלא, לא היה כעבור ימים אחדים, שאל החבר שלי את חבר־המפלגה לפרש העניין.

"אני לא פרפר כמון, אני חבר־מפלגה! אני לא מחליט בעצמי על הצעדים שלי! התי-

החדשה, בהגנת הפרטיות" של האדור-ניוס שבשררה לענפייה השונים. עכשיו יוכלו לשוב ולנהוג כמינהג הצארים של רוסיה והקיסרים לבית־האבסבורג. ועל קופות־השרצים ידע רק מי שצריך לדעת, ולא, חסי-וחלילה, הציבור כולו.

ייעצתי בנושא עם איש האיגוד־המקצועי שלנו, והוא אמר לי שאפשר לחמשיך לכתוב, כי השביתה של העובדים היתה שביתה פראית!"